

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

16/2010

26. května 2010

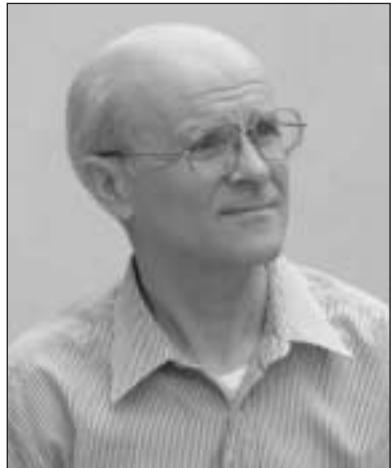
ročník 95

cena: 13 Kč

*Příští číslo vyjde
9. června
Z obsahu*

- * *Tradice doby pobělohorské*
- * *Z ekumeny*
- * *Sedm darů milosti - 2.*

Poselství k neděli sv. Trojice

HLUBINY BOŽÍ MOUDROSTI

Ř 11,32-36

List Římanům je považován za věroučný list. Avšak zároveň je to list velice emotivní. Kolik zvolání v něm můžeme zaregistrovat! Snad nejznámější je: „*Jak ubohý jsem to člověk!*“ Ale vedle tohoto zoufalého vý-

křiku máme zde také pasáže vyjadřující silné vnitřní pohnutí v kladném smyslu. Jako by to apoštol nemohl již vydržet a k probírané věrouce musel se on sám vyjádřit, jeho nitro bylo tím zasaženo a chvála musela ven.

Na konci 11. kapitoly čteme: „*Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti i vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty! 'Kdo poznal mysl Hospodinovu a kdo se stal jeho rádce?' 'Kdo mu něco dal, aby mu to on musel vrátit?' Vždyť z něho a skrze něho a pro něho je všechno! Jemu buď sláva na věky. Amen.*“

Co jej tak vyprovokovalo, co se jej tak dotklo? Apoštol předtím rozebírá, jak se k evangeliu dostaly národy (pohané) a jakou úlohu v tom sehrál národ vyvolený (Židé). A také obráceně: jak křesťané z pohanů mají

pomoci k přijetí evangelia Židům. Bezprostředně před tímto chvalo- zpěvem je věta: „*Bůh totiž všechny uzavřel pod neposlušnost, aby se nade všemi slitoval.*“ Je to shrnutí nejen pasáže o Židech a křesťanech z pohanů, ale vlastně i celé „teoretické“ části listu Římanům. Dovolím si říci, že je to shrnutí dějin spásy až po Krista. Konstatování provokující, přičítá se lidskému chápání spravedlnosti. Jistě pobuřující nejen tehdejší Židy, ale i mnohé lidi dnes. Pro toho však, kdo je ochoten si udělat s apoštolem Pavlem exkurz do vlastního nitra, zvážit svoje možnosti, jak obstat před Bohem a nechat si poradit, pro toho to je důvod k pokoření se před Bohem a k jeho chvále spolu s apoštolem.

Svetozár Slavka,
kazatel Církve bratrské
v Českých Budějovicích

ZAOSTŘENO NA BLÍZKO

Diakonie ČCE pomáhá obětem záplav na Moravě

LIDÉ POTŘEBUJÍ VYSOUŠEČE

Diakonie Českobratrské církve evangelické se opět aktivně zapojila do pomoci oblastem postiženým povodněmi a vyhlašuje veřejnou sbírku. Diakonická střediska sociální péče v oblastech zasažených záplavami monitorují situaci ve spolupráci s pražským krizovým štábem a jsou připravena pomoci obětem záplav - v oblasti působí například střediska ve Valašském Meziříčí, Ostravě či Uherském Hradišti.

„V současné době se na nás začínají obracet lidé s žádostmi o bezplatné zapůjčení vysoušečů, kterých máme k dispozici sto kusů,“ sdělil vedoucí krizového štábu Pavel Kalus. Vyžádá-li si to situace, poskytne DČCE na postižená místa vyškolené dobrovolníky a další materiální pomoc.

DČCE je dlouhodobě zapojena do Integrovaného záchranného systému ČR, který je zřizován Ministerstvem vnitra ČR. Pomoci postiženým živelnými katastrofami se DČCE aktivně věnuje již od roku 1997 a do dnešního dne zde rozdělila více než 63 milionů korun. Zároveň dlouhodobě vzdělává a zajišťuje dobrovolníky, kteří jsou na zasažená místa vysíláni.

KAM SE OBRÁTIT O POMOC

Pro informace ohledně materiální a technické pomoci může veřejnost poslat zprávu na e-mail povodne@diakoniecce.cz, případně volat na mobilní číslo 724 515 408.

JAK MŮŽEME SAMI POMOCI

Lidé mohou přispívat bankovním převodem na povodňový sbírkový účet č. 27196349/0800 v.s. 2010 nebo zasláním dárcovské SMS ve tvaru DMS POMOCPOVODNE na číslo 87777. Cena DMS je 30 Kč, Diakonie ČCE obdrží 27 Kč. Službu DMS zajišťuje Fórum dárců. Výtěžek sbírky bude použit na konkrétní pomoc obětem záplav.

KONTAKT PRO MÉDIA:

Mgr. Vendula Kodetová, Public Relations, mobil: 739 244 788, e-mail: kodetova@diakoniecce.cz

Mgr. Pavel Kalus, vedoucí krizového štábu, mobil: 776 022 942, e-mail: kalus@diakoniecce.cz

Diakonie ČCE je druhou největší neziskovou organizací sociální péče v ČR s déle než 20letou obnovenou působností. Poskytuje služby na 41 místech po celé republice. DČCE zajišťuje 125 registrovaných sociálních služeb, denně pomáhá v přímé péči tisícům klientů ve složitých životních situacích – od rané péče, pomoci rodinám s dětmi s postižením, přes provoz nízkoprahových klubů pro mládež až po seniorská zařízení či hospic pro umírající.

Zajímá se bohatá společnost o chudé?

Německý Kirchentag, slavený ve dnech 12. - 16 května v Mnichově, si položil mimo jiné otázku, zda a jak se věnují křesťané z bohaté společnosti péči o chudé.

Německé a vůbec evropské církve jsou „začleněny do společnosti, a tak jsou i částí mezinárodního tržního systému,“ řekl dr. Nikolaus Schneider, předseda Rady Evangelické církve Německa (EKD). „Protože členové církve, ať již se jim to líbí nebo ne, pracují ve společnostech, které tento systém tvoří. ... I církevní daň, kterou platí, odvisí od toho, že tento systém funguje. Všichni tím získáváme.“

V této souvislosti, Schneider dovozoval, je třeba zabývat se „podstatnou otázkou, zda existuje způsob, jak se vymanit z kapitalistického hospodářského systému a vytvořit k němu alternativu, nebo zda stávající systém lze přetvořit tak, aby se stal spravedlivým a vyhověl zájmům chudých“.

Na to se velmi těžko odpovídá, připustil Schneider, který je hlavou Evangelické církve v Porýní, a hovořil v panelové diskusi na téma „**SLYŠÍME HLAS Z JIHU ?**“

Panel byl součástí programu celého Kirchentagu. Toto církevní setkání, slavené tentokrát již podruhé ekumenicky, je organizováno protestantskými i katolickými laickými hnutími a navštívilo jej na 125 tisíc účastníků.

Schneiderův příspěvek následoval po vstupních poznámkách dr. Rogate Mshany, tanzanského ekonomisty, který je ředitelem Odboru pro otázky spravedlnosti, služby a odpovědnosti za stvoření při Světové

radě církví (WCC). Mshana zdůraznil potřebu zaměřit se na klíčové otázky chudoby a na rostoucí propast mezi bohatými a chudými v národních i mezinárodních rozměrech. A právě k tomu mohou církve Jihu významně přispět.

Hovoře o příčinách, Mshana odmítl převládající pojetí ekonomické globalizace. Zde „několik zemí z G20 hovoří za celý svět a v čas krize vrhá obrovské zdroje na záchranu zhroutených bank místo malých farmářů.“ Mshana zde uvedl případ svého bratra pěstujícího cukrovou třtinu v Tanzanii, kterého zničil nadbytek cukru z Evropy. „Nechci

pomoc,“ byla jeho reakce: „Chci spravedlnost.“

„Z lidského a sociálního pohledu je současná nespravedlnost největším pohoršením našeho světa,“ řekl arcibiskup římskokatolické církve v Bambergu, dr. Ludvík Schick, rovněž člen panelu. Stejně jako Schneider Schick uvedl, že církve Severu se podílejí na ziscích systému, který je nepoctivý a potřebuje být zreformován.

Schick uvedl, že církve v bohatých zemích mají trojí povinnost: Slyšet a interpretovat volání chudých,- odpovídat na ně,- a být chudým

Dokončení na str. 2

AKTUALITA

Pozná se živá církev?

Světová rada církví (WCC) vysílá ekumenické skupinky předních pracovníků svých členských církví do rizikových míst „třetího“ světa. Chápe je jako „živá poselství“ (= Living Letters) a ukládá jim naslouchat ... pochopit postoje a přístupy místních lidí ... formulovat sporné otázky ... a radit, vést a napomínat k jejich smírnému řešení.

V druhé polovině května pracuje jedna taková skupina v africké Nigérii, v oblasti města Jos, kde bylo v nedávné době zabito několik set lidí v etnických sporech. Nigérie je nejlidnatější zemí Afriky, a přes významnou produkci ropy i jednou z nejchudších, protože obrovské zisky slouží pouze úzké vládnoucí menšině. Ve sporech o přežití dochází v zemi k četným sporům,

které se projevují etnicky, nábožensky i třídně. Průvodním znakem jsou ozbrojená utkání, korupce, násilí a všemožné porušování lidských práv.

„Živé poselství“ do Nigérie nese například viceprezident Všeafričské konference církví, generální poradce Programu pro křesťansko-muslimské vztahy, významná právní poradkyně a další představitelé a zástupci afrických, místních i evropských církví a uskupení.

Jde o zřejmě nesnadné, asi často i riskantní, ale nadějně dílo, kterému ze své evropské pohody můžeme pouze přát vše dobré.

Podle internetu

Ilja Herold
[<iherold@upcmil.cz>](mailto:iherold@upcmil.cz)

Z církví doma i ve světě

NA MEZINÁRODNÍM SEMINÁŘI V BRNĚ BYLA ZALOŽENA INICIATIVA ŠKOLA.ČLOVĚK.HODNOTY

V úterý 20. dubna se na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně uskutečnil mezinárodní pracovní seminář s názvem „Skruté hodnoty v kultuře školy“. Téměř 50 účastníků z řad pedagogů, teologů a studentů se na něm zamýšlelo nad přítomností náboženské dimenze v kultuře školy. Téma otevřel Univ.Prof. Dr. Martin Jäggle, děkan Katolické teologické fakulty Vídeňské univerzity přednáškou „Náboženství jako výzva pro školy v Evropě?“.

Další významný host Dr. Thomas A. Krobath, MAS, z Církevní vysoké školy pedagogické ve Vídni, představil strategii rozvoje školy, která vychází z klimatu a hodnot školy.

V následující panelové diskusi a poté v diskusních skupinách hledali účastníci semináře odpovědi na otázky, jakým způsobem je náboženská dimenze přítomna v kultuře současné české školy a jaké jsou potřeby i možnosti dalšího rozvoje školy především ve vztahu k duchovním hodnotám. Výsledkem společného setkání bylo založení iniciativy s názvem ŠKOLA.ČLOVĚK.HODNOTY. Jejím cílem je otevřít veřejnou diskusi o těchto otázkách v naší zemi a poukázat na náboženskou dimenzi života jako na kvalitu, která je sama o sobě hodnotou pro konkrétní rozvoj demokratické školy stojící na humanistických základech a usilující o lidsky důstojné vzdělávání.

KUBÁNSKÝ KARDINÁL ORTEGA VYZVAL K PROPUŠTĚNÍ POLITICKÝCH VĚZŇŮ

Kuba je v nejhorší krizi za poslední dobu. Prohlašuje to hlava katolické církve na komunistickém ostrově kardinál Jaime Ortega. Ten vyzval mimo jiné i k propuštění politických vězňů.

„Kuba potřebuje změny a potřebuje je rychle," uvedl mimo jiné kardinál Ortega v rozhovoru pro katolický list Palabra Nueva – Nové slovo. Zpravodajové na místě uvádějí, že to není poprvé, co třiasedmdesátiletý kardinál kritizoval poměry v komunistické zemi. Ale teď se poprvé vyjádřil tak ostře a otevřeně. Vyzval k osvobození politických vězňů a odsoudil šikanu světoznámého hnutí manželek vězněných disidentů - Ženy v bílém. Kritizoval ale také amerického prezidenta Obamu, protože nezahájil s kubánským režimem skutečný dialog.

„Situace na Kubě je opravdu špatná. Kardinál Ortega měl na mysli především ekonomické a sociální problémy. Lidé se začínají bouřit a atmosféra je tam velmi napjatá. Někdo možná čekal, že s nástupem Raúla Castra k moci nastanou nějaké změny. To se však nestalo. Podle mého názoru by se mělo o těchto věcech mluvit více a vyjádření kardinála Ortegy přicházejí v pravou chvíli," popisoval situaci vedoucí španělské redakce Českého rozhlasu 7 Freddy Valverde.

V GRAND RAPIDS VZNIKNE NOVÉ SVĚTOVÉ SPOLEČENSTVÍ REFORMOVANÝCH CÍRKVÍ

Ve dnech 18. až 28. června 2010 proběhne ve městě Grand Rapids v americkém státě Michigan Sjednocující valné shromáždění, na kterém dojde ke spojení Světového reformovaného svazu (World Alliance of Reformed Churches, WARC) a Reformované ekumenické rady (Reformed ecumenical council, REC),informují o tom internetové stránky Českobratrské církve evangelické.

Nově vzniklá organizace ponese název Světové společenství reformovaných církví (World Communion of Reformed Churches – WCRC). Bude reprezentovat více než 80 milionů reformovaných křesťanů z 227 církví ve 108 zemích. Jak uvádí internetové stránky WCRC, patří její členské církve k presbyteriánským, kongregačním, reformovaným, valdenským a sjednoceným tradicím. Jako svoje hlavní cíle WCRC vytyčil dosažení ekonomické a ekologické spravedlnosti, obranu osobní a náboženské svobody, zajištění rovnosti pohlaví na základě křesťanské víry, uvedl Ecumenical Press.

Z monitoringu Ekumenické rady církví, který připravila
Zuzana Dvořáková

Zajímá se bohatá společnost o chudé?

Dokončení ze str. 1

zastánci. "Někdy i opakovaně musíme šlápnout na prsty mocným, kteří mohou a musí pomoci, a říci: >Hle, děje se nespravedlnost a je nutno něco s tím udělat<," řekl doslovně.

Schneider podpořil kritiku tržní ekonomiky na lidové úrovni i v bohatých zemích. To proto, že nedostatky trhu dopadají rostoucí mírou i na jejich životy. "Sever se přibližuje Jihu," Schneider dodal, "a ožebračování postupuje i v Německu, kde pozorujeme rostoucí propast mezi bohatými a chudými. Není dnes nikdo, kdo by v Německu neznal rodinu postiženou nezaměstnaností nebo čelící podobnému velkému problému."

Na jiné, pragmatičtější úrovni

Schneider i Schick doporučovali členům církve i jejich sborům, aby věnovali větší pozornost akcím "fair trade" a měnili svou osobní spotřebu, návyky a životní styl. Oba představitelé však varovali církve, aby byly skromné. "Nemůžeme všechno," řekl Schick. "Budme realističtí, abychom se vyhnuli frustraci," přidal Schneider." Mšana však připomenul, že "ekonomická a sociální nespravedlnost bývají nazírány jako problém Jihu. Je to však problém nás všech."A vyslovil se pro radikální přezkoumání celého systému tržní ekonomiky a světového finančního systému. "Reforma nestačí. Potřebujeme transformaci,- změnu."

Text WCC

přeložil ih

Snaha o všestrannou přestavbu společnosti v Čechách ve 2. pol. 16. století

Pokračování z minulého čísla

Současně s tím předložili i návrh nového správního uspořádání, totiž aby sami dosazovali administrátory a konsistoř, která by ustanovovala duchovní bez biskupského svěcení, a aby si mohli volit své defensory. Maxmilián takovou úplnou samostatnost samozřejmě povolit nechtěl, dal proto stavovské delegaci ne na sněmu, ale pouze soukromě ústní slib, že je nebude pro víru utlačovat. Jakmile odjel ze země, popřel sám sebe tím, že obnovil Mandát proti Jednotě bratrské a zakázal „změnu náboženství“ v královských městech.

Dolní konsistoř zastánci České konfese nezískali. Na konci 16. stol. náleželo z asi 1.600 far v Čechách 200 arcibiskupovi, 200 staroutrakvistickému administrátorovi a zbývajících 1.200 far české konfese nemělo žádnou církevní záštitu.

S dalším panovníkem, Rudolfem, který jako český král přesídlil do Prahy, se v r. 1583 v tomto městě usídlili i papežští vyslanci – nunciové. Všichni zasahovali bezprostředně do dění v Čechách, program jejich působení pro tzv. rekatolizaci Čech však nastínil už první z nich, Giovanni Francesco Bonhomini. Požadoval v něm 3 fary v Pražských Městech, rekatolizaci univerzity,

možnost vypovězení „pikartů a luteránů“ (tj. utrakvistů a členů Jednoty bratrské hlásících se k České konfesi) ze země a donucení staroutrakvistů k unii s Římem. Všechny tyto návrhy bylo ovšem možné uskutečnit až po Bílé Hoře.

Koncem osmdesátých let 16. stol. byla dolní konsistoř už zcela ovládnuta Římem. V důsledku působení nuncia Jacopa Pubea se v r. 1587 administrátor Václav Benešovský spolu s ostatními členy konsistoře tajnou přísahou odřekl husitství, což učinil r. 1591 i jeho nástupce Fabian Rezek. Ten své odvolání dokonce r. 1593 opakoval jménem svým i ostatních kněží v Římě a dostalo se jim absoluce. Nakonec se už žádný vhodný administrátor nenašel, třetí v pořadí arcibiskupů Zbyněk Berka se proto na počátku 17. stol. prohlásil administrátorem sám.

Tento arcibiskup se před potvrzením své volby r. 1592 musel zavázat, že všechny důležité věci bude řešit až po dohodě s nunciem a jezuitu, kteří působili v Čechách už od r. 1556; bude o nich ještě zmínka v další souvislosti.

Když byla takto zajištěna funkce oficiální církevní správy, zbývalo ještě obsazení významných zemských úřadů. R. 1599 byl z podnětu nuncia Filipa Spinelliho odstraněn místo-

kancleř Kryštof Želinský ze Sebusína, který hájil velmi rozhodně zájmy většiny (minimálně 85 %) obyvatelstva, hlásící se k protestantismu. Nestalo se tak jednorázově a přímo, ale Rudolf II. nejprve vyňal církevní a náboženské záležitosti z Želinského úřední pravomoci a teprve s jistým časovým odstupem ho sesadil a nahradil mladým Zdeňkem z Lobkovic, hlavním představitelem nastupující generace tridentského římského katolicismu. Česká kancelář, což byl hlavní orgán zemské správy v Čechách, se tak stala jednoznačným nástrojem rekatolizace. Obdobně byl i prezident dvorské komory (ekonomicko-finanční útvar) evangelík Ferdinand Hofman nahrazen římským katolíkem Breunerm. Není samozřejmě bez významu, že působením Spinelliho se na důležitá úřední místa dostali i horlivý konvertita Vilém Slavata z Chlumu a Košumberka a přesvědčený protireformátor Jaroslav Bořita z Martinic.

Situace spěla k vyústění – k vrcholnému vyjádření názoru české reformace na uspořádání života společnosti v Rudolfovu Majestátu a k likvidaci této reality Ferdinandem II po Bílé Hoře..

Eva Melmuková

Dokončení přístě

„Katolíci a protestanti společně slaví reformační výročí“

(Z německého evangelického měsíčníku Chrismon 5/2010)

Titulkem poněkud předbíháme vývoj. Podle Katrin Göring-Eckardtové, předsedkyně synodu Evangelické církve v Německu (EKD) a členky představenstva květnového ekumenického Kirchentagu (celoněmeckého křesťanského sjezdu), s sebou citovaný novinový titulek přinesou oslavy reformačního jubilea v roce 2017. To Göring-Eckardtová předpovídá v rámci rozhovoru, který s ní a s Aloisem Glückem, předsedou Ústřední rady německých katolíků (nejvyššího německého katolického laického orgánu), vedla redakce Chrismonu (celoněmeckého evangelického měsíčníku) a který vyšel v letošním květnovém čísle časopisu. (Při husovském výročí v roce 2015 by se, mám-li parafrázovat předpověď Göring-Eckardtové, mohly v českém tisku objevit titulky o společné komemoraci katolicko-husitsko-protestantské. Tu bych – při náležitém teologickém ošetření celé akce – vnímal rovněž pozitivně.)

PLNOHODNOTNÁ CÍRKEV, ČI SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ?

Za ocitování či shrnutí stojí i některé další pasáže rozhovoru. Na otázku, zda je Göring-Eckardtová členkou skutečné, plnoprávné církve, Glück praví: „Podle mého chápání ano ... Pro mne ano!“ Následuje otázka: „Jsou evangeličtí duchovní plnohodnotnými duchovními? Nebo platí ještě stále to, že mají (vyjádřeno po katolicku) defectus ordinis – nedostatek úřadu? Schází zde tedy něco?“ Glück říká: „To záleží na příslušném pojetí církevního úřadu. Je důležité vzájemně se respektovat. Ale pokud jsem správně informován, evangeličtí duchovní právě

nechtějí být knězi v katolickém smyslu. Proto zde vlastně nesoulad není ...“ Další otázka patří Göring-Eckardtové: „Můžete pochopit, že Vatikán říká, že pouze katolická církev je církví ve vlastním smyslu?“ Činovnice EKD odpovídá: „To je označení nenáležité. Takové označení musí evangelická strana pochopit jako znevažující, zavrhuující.“ Na redakční podiv, jak velké ústupky je ochoten Vatikán učinit vůči tradicionalistům, a jak malé vůči evangelické církvi, Glück odpovídá, že po vstřícném přístupu ze strany Vatikánu by toužili i někteří uvnitř katolické církve, což tím spíše platí v souvislosti s ekumenou.

NEPODKUŘOVAT V EKUMENĚ!

Ohledně rezignace Margot Kässmannové (bývalé biskupky a hlavy EKD, nyní řadové farářky na sboru, nicméně jedné z hlavních postav nadcházejícího Kirchentagu) poté, co byla přichycena při jízdě na červenou pod vlivem alkoholu, prohlašuje Göring-Eckardtová, že tímto odstoupením byla položena nová měřítko, tedy vlastně nastavena vyšší latka pro veřejné činitele. (Zde Göring-Eckardtová doslova přebírá tvrzení týdeníku Der Spiegel. Já bych věc viděl diferencovaněji: Úřadující biskupce byl na policejní stanici naměřen alkohol v krvi v sobotu po Popeleční středě. Typicky ironický novinový titulek – spojený s výtkou ohledně porušení půstu – tudíž zněl: „Na zdraví!“ Evangelická církev v Německu proto měla dle mého názoru předně veřejnosti vysvětlit, že její členové ani představitelé nemají povinný půst. Rezignaci Kässmannové bez tohoto oficiálního

upřesnění chápu jako projev teologické ochablosti, vyšeptanosti, popř. pseudoekumenismu ...) Značná část rozhovoru je věnována skandálu ohledně pohlavního zneužívání dětí v církevních zařízeních. Glück k tomu mimo jiné říká: „Katolická církev musí intenzivně a bez zábran diskutovat o tom, zda existují specifické církevní podmínky, jež zneužívání napomáhají. Ty by mohly tvořit struktury autority, nebo ... také ztráta autority.“ Göring-Eckardtová upozorňuje: „Existuje žel zneužívání i v rámci evangelické církve a na mnoha místech ve společnosti, zejména v rodinách.“ V závěru přichází dvojí šok – (zamýšlený) prvoplánový i (bezděčně spuštěný) druhoplánový. Göring-Eckardtová – tak trochu v koketním stylu tzv. celebrit – prozrazuje, že teprve nedávno u sebe zjistila zvláštní alergii: její organismus nesnese vůni kadidla. V pozorném čtenáři tak ovšem nemůže zpětně nevyvolat pochybnosti nad upřímností pasáží z úvodu rozhovoru, kde se – po neméně koketním srovnání svých střevičků s obuví papeže – tatáž představitelka EKD naoko zasvěceně (leč až podezřele nekonkrétně) šíří o svých údajných hlubokých zážitcích během, citujme, okamžiků při „slavnostních katolických mších“ ... Výsledná pachučí možné neupřímnosti, ano možného zdvořilostního podkuřování (vyjádřeno jadrnou kraličtinou: „kadění“) tvoří, mám za to, užitečnou lekci před jakýmikoli přípravami oficiálních mezikonfesijských komemorací: Podkuřování, jakkoli dobře míněné, se může vymstít ...

František Schilla

ET-KJ

Čas života od Vánoc k Velikonocům a k seslání Ducha svatého

Vzpomínka na lidi, kteří se vrátili domů do náruče Ježíše Krista

Jak může být čas Vánoc a zrození betlémského Dítěte i každého dalšího lidského tvorečka krásný tím, že se nový život rodí, toužebně ho očekáváme a maminky – andělé Boží - rychle zapomínají na utrpení, jak se dereme na tento svět, do kterého se nám nechce: jsou to obvykle maminky, které nás spolu s otci učí první slůvka a které bdí nad životy tolika dalších členů rodin a ty nejlepší z nich mají soucitné srdce i pro lidi nejpotřebnější. – Přichází pak v životě ale i ta chvíle, kdy se již se svými nejbližšími u jednoho stolu nesetkáváme. - Tak i já jsem se osudově setkala asi před pěti lety s milou paní, bývalou učitelkou hudby, citelkou odkazu M. Jana Husa, pí Miroslavou Slancovou. O těchto Vánocích jsem část štědrovečerní večeře této paní donesla, povídala si s ní - těšily jsme se společně svými zájmy. Zjistila jsem, jak při naší vlastní únavě a třeba i jiných plánech naplníme to, co je potřebné, jen vztahem, soucitem a konkrétním skutkem vůči našim bližním. Tak jsem vzpomněla na myšlenku L. N. Tolstého: „Všechno pochopit znamená všechno odpustit". O Vánocích jsem si uvědomovala s Wenigovými Staropražskými jesličkami – jak neúplnost každé rodiny je smutná a protikladná k záměru Tvůrce – o doplnění našich životů máme v pokoře před betlémskými jeslemi prosit – všímala jsem si, že častěji sv. Josef stojí a Panna Maria, Matka Boží v pokoře sedí či klečí – tak jsem z různých důvodů letos toužila zachovat si odlesk vánoční rodinné pohody, že teprve nedávno jsem betlémek doma složila do krabice, kde bude čekat opět na další rok. - A blížili jsme se k Velikonocům – to jsem bděla alespoň občasnými písemnými zprávami i nad dalším slunečným člověkem JUDr. Milošem Kočkou – věrným bratrem

evangelíkem – který téměř do 100 let tvořil (vzdal hold Priessnitzovi, zakladateli lázeňské léčby v Jeseníku). - Sestra, která ho důstojně do posledních chvil ošetřovala, sdělila, co jí tento bratr blížící se „druhému břehu" řekl: „Přežil jsem se, neměl bych tu už být" a bytostně se obával závislosti na druhých... Tuto přítelkyni a zástupkyni nejužší rodiny, která žila daleko od Prahy, při pomoci v jeho stáří oprávněně nazýval andělem. -- I mně pí Miroslava často říkala: „Vždyť také nemáte potřebnou oporu, co si mám o vás myslet? Kam si vás mám zařadit? Jste nezařaditelná". Paní byla těsně před Velikonocemi dopravena po návštěvě praktické lékařky do nemocnice – narozena na Velký pátek, na Velký pátek při mé návštěvě zemřela. - Tušila jsem, že již náleží náruči Kristově, přesto cítím, že máme mít ještě větší odvalu tyto bližní pohladit, obejmout, příp. jim i oči zatlačit. Po práci jsem k ní zacházela do bytu a obvykle jsme se loučily recitací z Karafiátových Broučků : „V podvečer tvá čeládka, co k slepici kuřátka, k ochraně tvé hledíme, laskavý Hospodine." - Zatímco p. dr. Kočka byl zkušeným modlitebníkem a vykladačem Písma sv. a zůstával radostným – pí Miroslava těžko hledala svoji cestu k církevnímu společenství. - Cítila jsem, že jsme jí povinni zčásti zaplnit tuto mezeru upřímným vyznáním a modlitbou. Paní Miroslavo, pane Miloši – odpusťte nám, že jsme se vám sice snažili zradostnit poslední chvíle vašeho pozemského žití, ale možná život už náležitě prodloužit nedokázali -- - jeden z vás už jako Emilia Marty z Čapkovy a Janáčkovy Věci Makropulos odejít toužil. – Vy, paní Miroslavo, jste zůstala bytostí dětskou, nestačila jste dospět, ale vím, že s jemnou a utrpením prošlou básníř-

kou Marceline Desbordes-Valmorevou se můžeme společně modlit slovy: „Zmírám, aniž jsem ublížila. Já předlouhým jen dětstvím žila a nekonečnou láskou svou." - Dokud máme komu sloužit, koho obejmout, važme si toho, dokud nám na někom záleží natolik, že zanecháme prací svých a přinášíme drobné či větší oběti tím, že se snažíme udělat radost druhým a plnit ne přání svá, ale přání našich bližních, jsme na dobré cestě. Pak budeme dobrovolně následovat světlou bytost našich životů – Božího Syna a Syna člověka, a proto se za vás, milí v Pánu zesnulí, zvláště za svoje rodiče a prarodiče a dobré přátele modlím takto: Kéž setrváme celý den v pravdě, kéž máme stále tak čistě otevřené oči pro všechno dobré a krásné, ale i špatné a lhostejné kolem nás, kéž dobře slyšíme Boží hlas, v pravý čas dokážeme podat ruku, obejmout, pohladit, políbit a požehnat, kéž v našich časných životech cítíme již vůni a závan věčnosti, zárodek lepšího světa, kéž si zachováme svobodu myšlení, která je pro dobré svědomí nutná, a kéž jsme chráněni Boží dlaní od všech nebezpečností, a když přijdou, jako dosud je s odvahou překonáme.- Jen vlídná pravda nás učiní svobodnými a přes nabytí velikonoční důvěry v život čekáme a těšíme se na seslání Ducha svatého, protože Duch svatý nám přináší milost. Pak i my budeme moci vyjít spolu s dívkou, kterou pohnut opravdovým milosrdenstvím vykoupil z otroctví kdysi A. Lincoln. – Jsem opravdu svobodná a mohu jít, kam chci ?– Pak tě chci, Pane, navěky následovat.- To je pochopená vděčnost, tj. vzdání úcty tomu, kdo mi pomohl v životě v mých nejtěžších chvílích.

Anna Flieglová
/red. upraveno/

Z ekumenického Kirchentagu

Sedm darů milosti

1

Máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás: Kdo má dar prorockého slova, ať ho užívá v souhlase s vírou
Ř 12, 6

Mezi duchovní dary – charismata, které učedníci našeho Pána Ježíše Krista dostávají k dobru křesťanské obce, patří dar prorockého slova, nebo jak se také překládá (a částečně také vykládá) dar mluvit z vnuknutí. Když se řekne prorok, vybaví se nám mnohé krásné příklady života a služby starozákonních proroků. Proroci, někdy také nazývaní vidoucí, přinášeli Izraeli Boží slovo a ukazovali mu další cestu. Požehnáním pro Izrael byla služba dobrých proroků, trestem pro Izrael bylo, když jim Bůh nedal proroky: „Svá znamení nevidíme, proroka už není, neví nikdo z nás, co přijde" (Ž 74,9). V listě apoštola Pavla Římanům nešlo o proroky Starého zákona, ale o proroky Nového zákona. Dalo by se říct, že nejvyšším prorokem, podobně jako nejvyšším knězem a nejvyšším králem, je náš Pán Ježíš Kristus. Ale přesněji je vyjádření, že náš Pán Ježíš Kristus je víc než jen prorok, je Mesiášem, služebníkem Božím, Synem člověka. Novozákonní prorok * je jedním ze spolupracovníků Ježíše Krista * má vzdělávat, napomínat, těšit * má schopnost interpretovat přítomnost; pochopení přítomné situace v rámci dějin spásy zahrnuje i výhled do budoucnosti * je vždy povolán, aby byl poslán ke službě. Při pohledu do života církve a společnosti se zdá, že Bůh nám odňal proroky nebo že naše doba trpí nedostatkem proroků. Ale to by našeho milujícího Otce obviňoval z nezájmu o nás a naši dobu. Spíš si myslím, že my nejsme vnímaví pro duchovní dary, nebo v případě daru prorockého slova, není náš život z víry na požadované úrovni. Proto nejen dnes společně prosme: Pane, dávej nám i dnes proroky – vidoucí. Pane, dávej nám vnímavost pro dary prorockého slova. Pane, dávej nám více víry.

Václav Slouk, Římskokatolická církev

Ekumenická bohoslužba v Brně, leden 2010

Pokračování v příštích číslech

Obamova Amerika, Izrael a islámský svět

Prezident Barack Hussain Obama je pod obrovským tlakem – o tom nikdo nepochybuje. Vyhrál volby s heslem „Yes, we can!" Toto heslo se tehdy nikdo neodvážil zpochybnit a celý svět mu tleskal. Pak začal prezident Obama dokazovat, že opravdu „může", a 4. června 2009 ohlásil v slavném káhirském projevu nový začátek vztahů mezi Spojenými státy a islámským světem. „Jsem křesťan, ale můj otec pocházel z keňské rodiny, která byla po mnoho generací muslimská." Toto osobní vyznání prezidenta Spojených států přijali zbožní muslimové blahosklonně – jako krok správným směrem. Zato tvrzení „Amerika není – a nikdy nebude – ve válce s islámským světem" je přijímáno s nevěřicným úsměskem. Obama ve svém káhirském projevu dokonce tvrdil, že „islám je součástí Ameriky"; to ale islámskému světu nestačí. Amerika se musí islamizovat – dokud se to nestane, patří do „dar al-harb", tedy do „domu (oblasti) války". Tomu, že „islám má hrdou tradici tolerance", může věřit Obama, ale málokterý věřící muslim.

Několik týdnů po Obamově káhirském vystoupení následovalo udělení Nobelovy ceny míru. Nechápejme ho jako uznání dosažených zásluh. Od té doby, co se tohoto vyznamenání dostalo Jásiru Arafatovi, je jasné, že Nobelova cena není odměna, ale pobídka. V Obamově případě to bylo takové popostrčení zezadu – a ještě se ukáže, zda nebylo příliš silné, jestliže vyznamenaný padne na nos. Rozhodnutí o udělení Nobelovy ceny rozhodně zvýšilo tlak na ubohého muže v Bílém domě. Řešení blízkovýchodního konfliktu patří k Obamovým vysněným cílům. Má-li svého cíle dosáhnout, musí tlačit na obě strany konfliktu. Na Blízkém východě totiž již nikdo nevěří na mír, s nímž by byli spokojeni všichni zúčastnění. Při průzkumu konaném počátkem dubna Palestinskou universitou An-najá v Nábulusu se více než dvě třetiny Palestinců vyslovily proti palestinskému státu v hranicích z roku 1967. Tři čtvrtiny nehodlají sdílet Jeruzalém jako hlavní město spolu s Izraelci. Do tří let by měla vzniknout nezávislá Palestina – alespoň podle představ

prezidenta USA. Eitan Gilboa z izraelské agentury y-net k tomu poznamenal: „Tento časový rámec odpovídá politickým danostem ve Spojených státech, nikoli však reálně existujícím podmínkám na Blízkém východě." Obama své požadavky původně směřoval Izraeli, Palestincům a proamerickým Arabům. Reagoval ovšem jen izraelský ministerský předseda Netanjahu, který v červnu roku 2009 oficiálně potvrdil „dvoustátové" řešení, koncem minulého roku vyhlásil desetiměsíční moratorium na nové osady a zrušil celou řadu zátarasů na silnicích palestinských území. Odměnou mu bylo, že Obamova vláda kritizovala výhradně jeho. Izraelský velvyslanec ve Washingtonu Michael Oren prohlásil, že izraelsko-americké vztahy jsou nejchladnější za posledních pětatřicet let. Ed Koch, který byl v letech 1978-1990 starostou New Yorku, lituje, že izraelsko-americké vztahy už nikdy nebudou jako dřív. Svému prezidentovi, kterého v minulých volbách podporoval, vyčítá, že podlézá islámskému světu. „Věřím, že prezident Oba-

ma chce vybudovat nový vztah s arabskými státy jako je Saúdská Arábie, Jordánsko, Egypt a Irák, jako hráz proti Íránu." Za tímto účelem je prý ochoten obětovat Izrael. Bývalý izraelský velvyslanec při Spojených národech Dore Gold se ptá: „Jsou současné rozdíly mezi oběma zeměmi tak hluboké, že se změnění jejich dlouhodobý vztah?" Nedávné průzkumy prokázaly, že velká většina Izraelců rozhodně odmítá jakýkoli pokus amerického prezidenta vnutit jim konečné řešení vztahů s Palestinci. Izraelsko-americké vztahy nejsou zdaleka jednostranné. To si v Americe uvědomují možná ještě více než v Izraeli. Již počátkem dubna podepsalo 327 kongresmanů dopis, v němž píší, že „otevřené napětí" mezi USA a Izraelem „neslouží zájmům" ani jedné z těchto zemí. O několik dnů později se ozvalo 50 penzionovaných generálů a admirálů: „Silný a bezpečný Izrael je kapitál, na který se mohou američtí vojenští stratégové a politici spolehnout." K tomu se ozývají hlasy, které říkají, že tato situace poskytuje Izraeli příležitost zbavit se vlivu Ameri-

ky, který pro Izrael není dobrý. Dore Gold vypočítává řadu izraelsko-amerických krizí a dospívá k optimistickému závěru: „Vždycky jsme se z toho zase zotavili." Strategické danosti nakonec vždy obě země přivedly k tomu, aby si hleděly společných zájmů a překonaly své rozdíly. Barack Obama může pokračovat v nastoupeném kurzu – nebo mu může dojít, že by mohl přijít o politický vliv. Platí ovšem, že pokud z mírového procesu něco zbývalo, po Obamově nástupu do úřadu se zhroutilo i to. Ani optimista Gold se nedomnívá, že by si Izrael nechal od Obamy vnutit hranice, které se nedají bránit, že by souhlasil s rozdělením Jeruzaléma a souhlasil s palestinskou svrchovaností nad posvátnými místy. Pozitivním znamením je, že v polovině dubna se prezident Obama vyslovil pesimisticky o „diplomatickém procesu". Zdá se, že si uvědomil, že palestinské samosprávě a Izraeli nelze žádnou dohodu vnutit.

© Johannes Gerloff,
Křesťanský mediální svaz KEP
přeložil –dd-
(zkráceno)

Úchylní bachaři našeho dětství

(*Raná traumata u Jana Balabána a Xaviera Baumaxy*)

„Tonda už byl velký chlap, o hlavu vyšší než Martin, široká ramena, ruce jako lopaty, kolem očí černé havířské obroučky. Dnes by tenhle rubač sadistickou učitelku Piskalovou zabil jedním pohybem zápěstí, ale ta už byla v bezpečí nepaměti. Zlí učitelé mají štěstí, že děti vytěšňují kruté okamžiky ponížení z paměti do tmavých komor své duše. Nikdo se nevrátí jako dospělý muž, aby na-fackoval zlé učitelce z první třídy za ty šrámy, co mu udělala na duši. Nikdo se s těmi úchylnými bachaři našeho dětství nikdy ne-vyrov-ná jako rovný s rovnými," konstatuje Jan Balabán (29.1.1961 – 23.4.2010) v románu Kudy šel anděl (s. 23).

DVA OSAMĚLÍ BARDI
REPREZENTATIVNÍCH TÉMAT
Týrání dětí (zejména psychické týrání pro víru) ze strany „úchylných bachařů / bachařek našeho dětství“ (družinárek a učitelek za komunismu) tvoří jedno z Balabánových silných témat. Témat na vlastní kůži prožitých a probo-lených. Běží o zkušenost výjimečnou? Jak jistě potvrdí většina čtenářů našeho týdeníku, naprosto niko-li! Ostravský spisovatel zůstal nicméně v jeho uměleckém uchopení široko daleko sám, což samo o sobě svědčí o Balabánově výjimečné citlivosti i tvůrčí houževnatosti.

Jak vyhynuli veleještěři

Je už dlouho marně řešenou záhadou přírodovědců současnosti i všech dob, jak se to mohlo stát, že vyhynuli veleještěři. Brontosauri, dinosauri a jak je všechny ještě jmenují, byla zvířata tak mohutná, tak silná, tak dobře vybavená do vši nepohody, zápasů a bojů, ve kterých se mohla s ostatními tvory a živly přírody utkat - a najednou zcela vymizela. Jen ty udivující ostatky po nich nalézáme. Co je to postihlo, že neodolali? Domnívám se, že jsem tuto záhadu vyřešil. Chyba se stala, že při všech zkoumáních nebyly dostatečně postiženy, popsány a uváženy povahové vlastnosti těchto tvorů. Byla to zvířata nekonečně dravá a žravá, nesnášenlivá a krutá. Jejich velikost, moc a síla, kterou byla vybavena, se jim tak stala osidlem. Neměla ve všem tvorstvu rovnocenného protivníka, který by je mohl ohrozit, a tu v té nouzi a

Solitérem zůstává též zpěvák Xavier Baumaxa. Ten s víceletým předstihem před celosvětově medializovanou aférou zveřejnil, že dva z jeho prarodičů byli v dětství pohlavně zneužíváni katolickým knězem. Trauma z takovýchto zážitků přechází podle odborníků na další generace; Baumaxa je ventiluje v písni Pan farář. Jak se dnes ukazuje, ani zkušenost dvou Baumaxových prarodičů není výjimečnou! Zpívá (a místy doslova vyje) o ní však široko daleko pouze Baumaxa. Co do východiska se tak řadí po bok svého protestantského spisovatelského kolegy.

UMĚLECKÉ DÍLO
A NIHILISTICKÝ MANIFEST
Zásadně odlišný je ovšem způsob, jakým oba solitéři silné obecné téma zpracovávají. Balabán vytvořil v románu Kudy šel anděl pravdivé umělecké dílo. Píseň Pan farář je spíše zoufalým výkřikem, přioděným do podoby furiantského, nihilistického manifestu s tvrzeními příliš paušálními, ano až demagogickými: „Pan křesťan, to je buzna skrytá pod komží..." (Metoda společná demagogům všech směrů spočívá v tom, že používají pouze podobná obecná tvrzení.) Citovaná definice pravdivé není. Naprostá většina křesťanů – stejně jako příslušníků ostatních náboženských skupin – patří mezi

heterosexuály. A ve spoustě křesťanských denominací se žádná komže nepoužívá. Nelze tedy souhlasit ani s refrénem: „Je to tak, je to tak, je to tak. A nic s tím nenděláš." Zpěvákův posměšný výkřik: „Je tu někdo z církve?", jímž je v jednom okamžiku zpěv proložen (zjevně k plezíru davu), nadto reprodukuje (na psychické rovině) hrubé násilí. Tím se traumatizovaný Baumaxa dodatečně připojuje k agitátorským trýznitelům pokorných, „tichých v zemi", jímž Balabán nepřestává bezvýhradně stranit napříč denominacemi a konfese-mi. Z obou solitérů tématu „úchylné bachařky / úchylní bachaři našeho dětství" – spisovatele Jana Balabána a písničkáře Xaviera Baumaxy – je tedy podle mého názoru skutečným umělcem pouze jeden. (Známější a populárnější než román Kudy šel anděl je žel nihilistická píseň Pan farář.) Díky za život i dílo vnímavého svědka Jana Balabána!

František Schilla

Odkazy:
Balabán, J.: Kudy šel anděl.
Druhé, přepracované vydání.Host Brno 2005
Baumaxa, X.: Pan farář (http://www.youtube.com/watch?v=Q6wwprAXJRY)

cení a uspokojení povahy tohoto nenasytného triumfátora, totiž utkat se jedni s druhými a těmi silami a schopnostmi, kterými jsou vybaveni, které jim byly darovány, se vzájemně zničit. Směřování k té fázi závěrečné je už stále patrnější v jednotlivých výbuších, které stále častěji propukají a jsou pro ně stále ničivější a bolestnější a bolestnější a ničivější i pro celé stvoření. Zbývá jediná naděje. Že vedle té moci a síly, kterou jsou příslušníci tohoto druhu vybaveni, mají na rozdíl od veleještěřů také rozum a srdce, které jsou oslovitelnější Stvořitelem všeho a že je na té cestě necitelných a nerozumných zvířat nezanechá, že je svým slovem osloví, zastaví a jejich schopností a sil, moci, která jim byla dána, užije k novému ještě krásnějšímu dílu svého stvoření, ještě krásnějšímu než je to současné. Milí čtenáři, zasmáli jste se? A možná jste si řekli: Ten člověk, co to napsal, se poněkud pomátl na rozum. Samorejmě prvou polovici mého "objevu", týkající se dávné minulosti, nelze brát vážně. Je to pokus o vtip. Vtip, který má upozornit na vážnost toho, co se týká naší přítomnosti. Ta touha, potřeba se rvát, vítězit, pokorovat, ničit a triumfovat je v nás. Není nutno jít ani do války, stačí pozorovat dění kolem sportovních zápasů jednotlivých klubů i mezinárodních utkání, jak nesmyslná klání a destruktivní vášně vyvolávají. Jejich ozvuky jako by někdy i do lenošek před televizory doléhaly. A je tu jediné východisko, naděje: Naděje potěšující, naděje povzbuzující ty, kteří to Stvořitelovo oslovení slyšeli. Povzbuzení být jeho rozhodnými a statečnými svědky.

Dalibor Molnár

Pozvánky

KONFERENCE ECEN V PRAZE
„CHLÉB NÁŠ VEZDEJŠÍ..."

Od 9. do 13. června 2010 proběhne v pražském Mezinárodním baptistickém semináři (IBTS) konference Evropské křesťanské sítě pro životní prostředí (European Christian Environmental Network – ECEN). Je to na evropské úrovni největší křesťanská nevládní organizace lidí, kteří považují péči o Boží stvoření a zodpovědnost za ně za přirozenou součást života křesťana. Členy ECEN jsou profesionální pracovníci církví, vyčlenění pro ekologickou práci, duchovní, členové různých národních neziskových organizací i ti, kdo se připojili z osobního zájmu o věc. Konference ECEN, které probíhají jednou za dva roky, jsou velmi cennou příležitostí pro vzájemné obohacení se nápady, informacemi a kontakty a přinesly mnohé konkrétní výsledky po celé Evropě. Téma letošní pražské konference je „Chléb náš vezdejší – potrava v čase klimatické změny".

Konference má být zahájena ve středu 9. června na sklonku odpoledne. Čtvrtek bude věnován přednáškám k hlavnímu tématu konference. V pátek a v sobotu se budou scházet pracovní skupiny. Součástí programu jsou i kreativní workshopy a dvě varianty exkurze – jedna bude zaměřena na udržitelnou energetiku a management církevních budov a druhou bude pouť do Svatého Jana pod Skalou, spojená s návštěvou Svatojánské koleje. V sobotu večer bude příležitost v krátkých vystoupeních předvést jednotlivé aktivity českých církví, zaměřené na životní prostředí. Program je otevřený; hosté se mohou zapojit (anglicky). Konference končí vždy v neděli ráno společnou bohoslužbou, tentokrát to bude v pražském kostele Českobratrské církve evangelické U Klimenta na Novém Městě (od 9:30).

Kdokoli by měl zájem se konference nebo některé její části zúčastnit nebo něčím přispět, může požádat o další informace na emailové adrese imuko@tiscali.cz nebo sledovat přímo webové stránky ECEN (www.ecen.org).

Ilona Mužátková, Jiří Nečas

(Poradní odbor pro otázky životního prostředí ČCE)

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Řídí redakční rada.
Redaktor: Ladislav Mečkovský
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů.
Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* V zastoupení vydavatele společnosti Mediaservis s.r.o., Zákaznické Centrum, Vídeňská 995/63, 639 63 Brno nebo P.O. Box 63, 639 63 Brno. Příjem objednávek: tel: 541 233 232, fax: 541 616 160, e-mail: predplatne@mediaservis.cz.
Příjem reklamaci: tel: 800 800 890.
Smluvní vztah mezi vydavatelem a předplatitelem se řídí Všeobecnými obchodními podmínkami pro předplatitele.
Objednávky do zahraničí zajišťuje Mediaservis s.r.o., administrace vývozu tisku, Paceřická 277/3/1, 193 00 Praha 9, tel: +420 271 199 250, fax: +420 271 199 902
*A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X

Bohoslužby

SENIORÁT HORÁCKÝ

Českobratrská církev evangelická

DAŇKOVICE, Ne b d e 9.00 h, a c 11.00
Daňkovice č.4, 592 03 Sněžné na Moravě, a Michal Vogl

HORNÍ DUBENKY, Ne 9.00 h
Horní Dubenky č.54, f Tomáš Vítek

HORNÍ KRUPÁ, Ne 10.15 h
Horní Krupá č.63, 580 01 Havlíčkův Brod 1, f David Šorm

HORNÍ VILÉMOVICE, Ne 9.00 h
Horní Vilémovice č.31, 675 07 Čechtín, f Leonardo Teca

HUMPOLEC, Ne 9.00 h
Husova 143, f Pavel Šindler

JIHLAVA, Ne 8.30 h
Vrchlického 1, f Jan Keřkovský

MORAVEČ, Ne 9.30 h
Moraveč č.35, 393 01 Pelhřimov, f Daniel Matějka ml.

NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, Ne 9.00 h
Křenkova 151, f Zdeněk Šorm, f Markéta Slámová, f Vojtěch Hrouda

OPATOV, Ne 10.00 h
Opatov č.10, 588 05 Dušejov, a Pavel Šindler

PELHŘIMOV - STRMĚCHY, Ne 8.45 h
Pelhřimov (10.45 h Strměchy) 393 01 Pelhřimov, Růžová 82, f Michael Hána

SÁZAVA, Ne 10.00 h
Sázava č.73, 592 11 Velká Losenice, f Petr Gallus

SNĚŽNÉ NA MORAVĚ, Ne 9.30 h
Sněžné č.60, f Michal Vogl

TELČ, Ne 8.30 h
Nám.Zachariáše z Hradce 21/I, f Petr Melmuk

TŘEBÍČ, Ne 8.30 h
Bráfova 33/561, f Aleš Mostecký, f Daniela Zapletalová Grollová

VELKÁ LHOTA U DAČIC, Ne 9.30 h
Velká Lhota u Dačic č.37, 380 01 Dačice, f Kateřina Frühbauerová

VELKÉ MEZIRŮČÍ, Ne 9.00 h
U Světlé 734/24, f.Pavel Janošík

Evangelická církev metodistická

JIHLAVA, Ne 8.45 h
Seifertova 13, Jan Zajíc

SENIORÁT LIBERECKÝ

Českobratrská církev evangelická

ČESKÁ LÍPA, Ne 9.00 h
Chelčického 1012, f Marek Lukášek

JABLONEC NAD NISOU, Ne 9.30 h
Pod Baštou 10, f Tomáš Matějovský

JILEMNICE, Ne 10.00 h
Jungmannova 268, f Martin Horák

KŘÍŽLICE, Ne 8.45 h
Křížlice č.127, 514 01 Jilemnice, f Gabriela Horáková

LIBEREC, Ne 9.00 h
Masarykova 22, f Tabita Landová

LIBŠTÁT, Ne 9.00 h
Libštát č.83, f Filip Susa

NOVÉ MĚSTO POD SMRKEM, Ne 10.00 h
Blahoslavova 325, f Adam Balcar

RUMBURK, Ne 10.30 h, c 15.00 h ro-diny s dětmi
Krásnolipská 540/22, f Filip Šimonovský, f Constance Šimonovská

VARNSDORF, Ne 8.45 h
Tyršova 1246/7 , f Filip Šimonovský

Evangelická církev metodistická

JABLONNÉ V PODJEŠTĚDÍ, Ne 15.00 h
Markvartice 69, Jiří Šimek

Bratrská jednota baptistů

JABLONEC NAD NISOU, Ne 9.30 h
Máchova 39b, Daniel Kuc

LIBEREC, Ne 10.00 h
Malé nám.7, Blahoslav Fajmon

Termíny podzimních zájezdů zatím nemám.

Koncem listopadu 2010 navštíví Prahu a Košice Fredi Winkler s přednáškami o budoucnosti Izraele, Církve a národů.

Bližší informace na hallerova@volny.cz

Tel: 242 428 814, mobil:774 572 671

Ludmila Hallerová, Ve vilách 7, 140 00 PRAHA 4 - Michle